

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön martius 8^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Nagnéni karszéke.

(Vége.)

IV.

Segítség! meg kell fogni, fogd-meg!
tolvaj! rabló!

VÖRÖSMARTY.

„Azt a' kardot is felkötheti kend Tamás, melly a' kamarában lóg, — de azért nem kell ám vele gyilkolni: csak hogy annál jobban vissza ijesszék!” — szólla Szúnyoghyné Tamáshoz, ki milly törődött testben, olly gyáva 's ügyetlen vala lélekben. — „De hiszen!” — biztatá Tamás asszonyát, 's megpederíté erősen bajuszát, mutatni akarván, hogy még ő is legény a' talpán. — „No de majd szembe állunk mi velök!” — mond segédtársa, ki testében és lelkében egészen megegyezett Tamással. — „Aztán vigyázzanak ám lelkeim!” — tévé hozzá Mártha; 's útnak ereszték őreinket.

Beestveledett. Nem ragyoga sem hold, sem csillag; az eget vastag felhők boríták, — tartós havat jelentének. Tamás és társa egy homályos szögletbe vonák magukat; még egy harmadik is járulván hozzájuk, ki tán még legizmosabb volt. Közel voltak a' kerítéshez, mellyet megmászni nem nagy erőbe került. Az egész kert fölött siri csend terült-el. Csak itt ott töré azt meg egy-egy jégcsap leesése, mellytől végig el volt boritva a' kerítés párkánya. Végre közeledő lépteket hallának, mellyek alatt a' fagyos hónap ropogása mindinkább hallható vala. Későbbben ember - mormogás következék, 's őreink mindig jobban figyeltek. Az ajtó kilincse megpróbáltatott kívülről; de az zárva levén, a' kerítés legalacsonyabb részéhez közeledének a' léptek, — 's alig mult egy pillanat, midőn a' kerítés párkányán két emberi alak ugrék sebesen keresztül. Az egyiknek fején fényes főveg csillogott; vállát könnyű kaczagány borítá, 's övében egy pár gyöngy-házzal ékesített karabély ragyogott; szóval, egész ruházata valami ideális haramia-öltözetre mutatott. A' másik

egyszerű fekete öltönyben vala. Tamásnak nem kellett több; mert az alattomos szökés már magában rossz jel volt. 'S míg azok halkan susogva egymás között — mindinkább beljebb vonultak; — megragadtattak hirtelen, 's a' csillogó ruházatú olly könnyű lábon álla, hogy Tamásnak egyszeri rázására már a' havon hevert. — „Ra — ra — rabláncz, és faderes! — Ez szörnyűség!“ — megszóllalt a' lenyomatott, 's míg a' másik őről kezei hátra kötöztettek, addig Tamás társával ama könnyű öltözetű férjfit ragadá-meg teljes erejéből, de őt egy ügyesebb kar egészen félre lökte. — „Fogd-meg! rabló!“ — kiálta erre munkába levő társához, — 's későbbhen segítségért is kiabált, de erre egy pusztá „kötözzétek-meg!“ — lön a' válasz, a' ház ablakából jövő, mellyben Szúnyoghyné hangját ismeré-meg Tamás. — „Add-meg magadat, mert másképp' egyszeriben kimondom, hogy kardom is van!“ — vakoga még egyszer ez, — 's az ismeretlen a' kertajtó felé lépdelt, míg társa kötözött kezekkel követé, vigyázva kisérven őket őrök. — „Hogy illy balul üssönki, nem reméltem volna! — de ám legyen — !“ — suttogá magában az ismeretlen, 's az udvarra vezettettek, hol őket már eleve elkészített terem várá, keblébe fogadandó mindkettőjüket, 's a' terem ajtaja rájuk záraték. Szúnyoghyné, kit mindedig csak a' szobához kapcsolá félelme — előjőve Márhával, megvizsgálandó a' körülményeket. A' befogatást illy szépen minden baj nélkül történni — maga sem remélte, 's meg nem állhatá, hogy Tamás ügyességét meg ne dicsérje. „Hiába! csak jó az öreg a' háznál!“ mond Mártha, midőn a' cselédeket külön-külön borral kínálá-meg, vitézségök jutalmul. — „Mi történt néni? — mintha valaki jött volna... ah! pedig férjfi! — aztán ez a' sok férjficseled...“ 's még számtalan kérdéseket tevének Emmi, Janka 's Lidi — egymást felváltva, 's mindnyájan nagynéni mellé futának. „Semmi, semmi!“ válaszolt Mártha, 's be akará őket vezetni, midőn Tamás megszóllalt: „Rablóknak kell lenni, mert az egyik folyvást rablánczot 's derest emleget; előérzésből-e, vagy hogy lánczukat honn feledték? — nem tudom...“ 'S ezen nyilatkozása Tamásnak gyanút oltá a' leánykák szivökbe, 's elfojtott haraggal, de mit néha önkéntelen mosolygás váltá-fel, távozásnak-el Márhával, míg Szúnyoghyné, ki egy óráig sem akara rablót szenvedni házában, ellenállhatlan kénytelenségből, bár keserű elhatározással — átküldé Tamást szomszédjához, Rá n d o k y főbíróhoz, hogy tartana vizsgálatot foglyai fölött, 's vezettetné őket azonnal a' nem messze fekvő megyeházhoz. 'S így látja olvasóm, hogy Szúnyoghyné nagyon szorult állapotban volt; mert hogy a' szerencsétlenséget eltávolítsa házatól, férjfi segédet — még pedig ahhoz értőt kelle hívni, mit férje halála óta még soha sem tett, 's a'

következő szakaszban meg fogjuk látni, milly befolyással birt Rándoky úrra nézve Szúnyoghyné asszonyságnak eme szorultsága.

V.

Bal eset jól esett!

TOLDY FERENCZ.

— völgyön és hegyen

Lakodalom,

Határ-, és végetlen

A' vígalom.

VÖRÖSMARTY.

Rándoky úr, ki Szúnyoghyné hívását különös szerencsének tartá, — nem késett soká, 's magában ollyasmire is készült, miről nagynéninek még csak gondolatja sem volt. Ezt könnyen kitalálhatja szép olvasóném, 's mig így beszélek, tán egészen is kitalálta már; én azért itt elhalgatom, történetünk végére hagyván, melly mindent világosságra hoz. A' fogadtatás — képzelheti olvasóm — mindkét részről meglepő vala; de főképp' Szúnyoghynének, ki öt év óta fagyasztja már szívét a' férjfiak ellen, 's most még is férjfiakra szorulni — ez rá nézve nagyon váratlan volt! De így kellett lenni! mert különben gonoszság ütné-fel zászlóját házában; azért szükségesnek látá hozzá folyamodni. Tamás még a' megrohanás alkalmával megfosztván a' foglyok egyikét fegyvereitől, — gyanú nélkül léptek-be a' terembe, hol foglyaink ülének. — „Hát gonosz lelkek!“ — kiálta reájok Rándoky ur, 's erre az ifjabbik ajkain lágy mosoly terült-el, melly némi hidegvérüségre is mutatott a' beköszöntő iránt.

„Ez azon olasz tiszt, nemde?“ — kérdé a' főbiró Szúnyoghynét, ki nem győzé eleget nézni 's vizsgálni az ifjút gyertyafénynél.

„Hm! pedig olly ismerősnek látszik előttem, 's ugy tetszik, mintha az olasz tiszt valamivel még is pirosabb 's teljesebb képű volt volna; — aztán az barna volt, ez pedig szőke!“

„O gyanúk gyanúja! Hát nagysád nem ismer engem?“ — szólott az ifjú fogoly, hirtelen kézcsókolására ugorván Szúnyoghynének.

„Kérem! ez vakmerőség!“

„Ernyeit — nagysád növendékének mátkáját?“ — folytató az ifjú előbbi hévvel.

„Valóban?“

„Itt e' gyűrű, mellyet Emmától nyerék, önnek egyezése mellett.“ — 'S átadá Szúnyoghynének, ki azt valóban annak ismervén — nyakába borult az ifjúnak, nem állhatván-meg, hogy a' történeten a' főbiróval együtt ne kacagjon.

„Szinte megfoghatlan!“ — szól közbe Rándoky, 's felvilágosítást kért: míg az ifjú beszélne, kisurrant közülök Emmi, 's nem sokára hat ifjúval tért-vissza, mindegyiket külön mutatva-be, kik között Solymos is megjelent, 's kemény tekintetet lövelt rá, mint öcscsére — Szúnyoghyné. — Most elmondaték, miképpen Erneyei, megtudván nagynéni szigorúságát a' férjfinem ellen, 's klastromi elzárkozását, titokban hagyá hazajövetét az ezredből, hogy így titkon értekezvén az összegyűlt rokonokkal, Szúnyoghyné házát férjfiakkal lepnék-meg, kik közé néhány kérő is vala számítva, hogy így ezután alkalom adattassék kérelmököt előterjeszténi; mert mind- eddig Tamáson kívül udvarában az érintett idő óta férjfi nem fordult-meg; vagy, ha ez el nem sülne, a' meglepetés által egy kis tréfa készüljön Szúnyoghyné vérének higitására. E' terv egy színműnek előadásában állott; titkon tanuló azt be néhány rokon 's vidéki ifjú, nézőkül pedig Vigady ur minden vendégehivatott, kiknek egy titkos ajtó szolgált volna bemenetül. A' betanult színmű Kovács Pál „nők köztársasága“ című vígjátéka volt, 's erre készülve jelentek-meg ifjaink néha-néha titkon nagynéni teremeinek egyikébe, mely- lyet még az első szakaszból ismerünk, hol karszéke is rendesen lenni szokott. Az egész betanulást Erneyei rendezé, 's így történt, hogy midőn az általa leirt szabályokat a' karszékben ülő Emma által olvastatná, Emmi, Jankát és Lidit kiálta nagynéni a' mellé- teremben, mire megrettenve — mert az ajtó is nyilni kezdé, a' szék- nek egy hátulsó nyílásába dugta hirtelen levelét, 's míg Erneyeit a' szék szőnyegével leborítá, a' felsőtét szobából gyorsan illantak-ki az ablakon keresztül Botor, Rhadó, és Solymos. Miképen történt pedig a' többi nagynéni beléptével, a' főlebbi szakaszból már tudják olvasóim. Melly bűvös jelenet után bezáratván Szúnyoghyné által a' terem ajtaja, Emmi az eldugott levélhez többé nem juthatott, a' titok fölfedezését pedig megtiltá Erneyei. A' levél, mint tudjuk, nem égett- el egészen, 's innét származék nagynéninek véleménye a' leányrab- lás felől. Azon nevek pedig, melyeket Botor az első szakaszban előszámlált, a' résztvevőnek nevei valának, mint tudniillik a' sze- repek kiosztandók voltak, Emmi a' játékban előforduló Emma sze- repét, 's Erneyei Gyuláét viendé. Elmondá továbbá, hogy fogoly-társa nem más, mint legénye, ki a' helyett, hogy kezében cipelné a' Soly- mos (Simplicius) számára készített öltözetet, magára vette, kön- nyebbnek vélvén így a' terembe vitelét, — 's ő volt az ábrabló.

Gondolhatja kiki Szúnyoghyné csudálkozását, 's egyszersmind boszorkodását is — észrevett csalódásán, melly olly nagy lármát okozott. Botor pedig és Rhadó alig tudák kifejezni azon örömet, melly a' jelen alkalom által keblökben támadt, mert beszélhetének

Szúnyoghynével, 's néhány percz mulva meg is kérék Jankát és Lidit, 's ellen nem állhatván kérelmöknek, mindegyiket oda igére nagynéni, csakhogy több zavar 's boszúság ne érje. Mártha elcsóválta fejét, 's nem állhatá-meg, hogy hangosan fel ne sohajtsion, midőn e' kissé vonakodó Szúnyoghynét karjára vevén Rándoky — a' mellékterembe vezeté, hol gyöngéden előterjesztvén szerelmét, 's meggyőzvén nagynénit arról, hogy nem minden férj szokott hitésén zsarnokoskodni — megkéré kezét; 's bár Mártha ezt soha sem remélte volna, meglőn az egyezés, 's Rándokyé lett férjfigyölő özvegyünk. Erneyei pedig örült, hogy befogatása, melyet már-már balesetnek gondolt, illy kedvező következményeket vont maga után.

A' társaság most már Vigady urhoz készült, 's lőn bámulás minden részről, midőn Szúnyoghynét Rándoky karján megláták; ki azt, mint mátkáját, mutatá-be. — „S egyszerre négy pár!“ kiálta-fel a' házi ur, meglátva az ifjakat, 's megértve egész kalandjokat. A' társaság most kétszeres kedvvel és örömmel mulatott; mindenkinék nyájas vidámság ömlött-el arczain. Későbbén muzsika zendült-meg, 's hajnal hasadtáig játszott a' barna hangászcsoport az egész köszöntő sereg vigalmára.

Elbeszélésünk befejezéseül megemlítjük még az új év első napját is, melly mind a' négy párnak elhozá menyegzőjét, mellyben mosolyogva emlékeztvén-meg nagynéni füstbe oszlott karszékéről — elköszönté Rándoky ur az összegyűlt násznépet, de különösen a' megjelent ifjú hajadonokat, imigy káltva-fel: „Éljenek szépeink, honunk lelkesb leányai, kik nyelvünk ügyét soha nem feledve — pártolnak mindent, mi nemzeti; 's adja az ég, hogy minden illy leányra olly boldog új év derüljön; millyen jelenleg reánk derült!“

BEÜTHY ZSIGMOND.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Téli szivárvány. Posenban mult 1837-ki december 24-kén egy erős havazás alkalmával szép szivárványt láttak. A' hőmérő e' napon 14. fokon állott fagypont alatt.

Agg ló. Schwarzenberg herczeg dsidás ezredében egy ritka öreg kort élt ló van. 1805-ben hozták a' kis szürkét Ukrainából az ezredhez; Abraham nevet kapott 's egy trombitás alá adaték. Az ulmi ütközetben Abraham lovagát egy álgugömb ölte-el, 's ő maga is orra felett kemény kardvágást kapott; de mind e' mellett is más lovag szökött hátára. Kitűnő tulajdonai végett tisztí lónak használtatott, 's ama vérteljes csatákban, mellyek a' Duna partjain 's franczia országban vivattak, sok, derék bajnokot hordozott a' viadalmakban, és most — késő vénségében sincs nálánál gyorsabb iramló a' dandárnál.

KÜLÖNFÉLE.

A g a d e t h á k. (Folytatása.)

2.

Az igazságos bíró.

Midőn Nagy Sándor kiköltözék a' világnak meghódítására, Afrikának egy népéhez jutta, melly távol fekvő és elkülönzött földön csendes hajlékokban lakott, és sem háborút sem pedig hódítót nem ismert. — És elvezetteték a' tartomány urához, ki őt igen barátságosan fogadá, és arany szilvát, arany fűgét, valamint kenyeret is aranyat hordata-fől neki.

„Ti aranyat esztek e' tartományban?” — kérde Sándor.

„Megvagyok győződve felőle, — válaszolt az afrikai — hogy közönséges étek elég van országodban. Mi egyéb végett jöttél volna hát, ha nem az aranynak kedvéért?”

„Aranyod nem hozott ide; én szokásaitokkal akarék megismerkedni” — szólla Sándor.

„Ha úgy van, hát maradj nálunk, meddig tetszik” — unszoló őt az előbbi. — Mig így beszélgettek, belépett két férjfiú, bizonyos dolog elintézése végett. Panaszolkodék pedig az egyik: „e' férjfiútól vettem egy szántóföldet, és midőn mélyebben bocsájtottam bele ekémet, kincset találtam. — Már pedig ez még sem az enyim, mert én a' szántóföldet vettem-meg, nem pedig a' kincset, melly benne rejtőzék. — És most nem akarja a' kincset visszavenni!”

Majd a' másik védelmezé magát, és szólla: „Nekem is csak olly tiszta lelkiismeretem van, mint e' bajtársomnak itten! Én eladtam neki a' szántóföldet mindenestül, a' mi hozzá tartozik, — következőleg a' kincscsel együtt, mellyek benne hevernek.”

Az uralkodó pedig, ki egyszersmind fő bíró vala országában, ismétlé szavaikat, hogy lássák mindketten, miképpen hogy jól megértette legyen azokat, és gondolkodék; — azután kérde az egyiket: „Nincsen fiad?” — és a' másikat: „Nincsen leányod?” — Miután pedig mindketten igennel feleltek volna, itéle: „Veted hát-el fiaddal bajtársod leányát, és add neki a' kincset jegymarhaul.”

Sándor pedig csudálkozott, és meglepettnék látszaték.

„Igazságtalannak tartod itéletemet?” — kérde az afrikai.

„Nem! — lőn Sándor válasza, de még is csudálkozom.”

„Talán másként történt volna nálatok?”

„Nyiltan szölván, mi mind a' két felet eligazítottuk, a' kincset pedig a' király részére elfoglaltuk volna.”

„A' király részére?! — Hogyan? — Süt nap a' te országodra?”

„O igen is.”

„És az eső is esik?”

„Természetesen!”

„Csudálatos! — De állatok még is csak vannak ott, mellyek fűből 's egyéb zöldségből élnek?”

„Igen sok, és minden nemű?”

„No ez lesz hát oka! — Azon ártatlan teremtmények kedvéért enged a' mindenható napot sütni, és esőt esni földötökre; mert lakói illy áldást nem érdemlenének!”

3.

A' jótét gyakran gazdagon kamatozik.

Rabbi Elieser, Rabbi Joshuah, és Rabbi Akihba szétvándoroltak évenként Izrael földén, a' szegények számára pénzt gyűjteni. — Senki sem adott pedig nekik bővebben és nyájasabb ábrázattal, mint Aben-Judan, ki igen tehetős ember volt. — Ámde a' szerencse forgandó. — Vetéseit elverte a' jég-eső, marháit pedig dög emészté-meg, — és a' szántóföldeket, szőlőt, hitelezők kobzáik-el. — Csak egy kis szántóföldje maradt még neki; — mi gyors változása a' szerencsének valóban sokaknak megrepesztette volna szívét. — De Aben-Judan bizott az urban 's békével türte sorsát, mert ugymond: „az ur adá, az ur el is vevé. — Dicsértessék az ur neve mind örökké!“ — Szorgalmasan művelte földcskéjét, és vidám 's megelégedett vala. — De egy este, év-lefolyta után, éppen kis hajléka küszöbén ült vala, midőn látá messziről jöni a' Rabbikat. Ekkor visszaemlékezett előbbi vagyonosságára, 's legelőször érzé a' szegénység bilincseit. — „Mi voltál Aben-Judan egykor! — sohajta — és mi vagy most?“ — Szomorúan és búsongva vonult hajlékába. Midőn ezt látná neje, imigy szölli-tá-meg őt: „mi bajod kedvesem? roszul vagy? Mondsa-meg, talán segíthetek bajodon.“ — „O bár volna hatalmadban! — panaszkodék Aben-Judan — de csak az ur maga orvosolhat sebet, melyet ő ejte. — Emlékezel-e még szerencsénk napjaira? mikor gabonánk eledelül szolgált a' szűkölködőknek, nyájunk ruházatot ada a' mezteleneknek, olajunk pedig és borunk enyhíté a' búsakat? — Az árvák eljöttek hozzánk 's megáldának minket, és az özvegynek szíve hangicsált örömeben! — Akkor izeltük a' mennyország gyümölcsait! — De most nem nyujthatunk segéd-kezet az atyátlanoknak, nem adhatunk a' szegényeknek, mert min magunk is szegények, mert min magunk is nyomorúk vagyunk! Nem látod a' férjfiakat jöni, kik alamizsnát gyűjtögetnek? — ők koczogatni fognak; és mit adjunk?“

„Ne siránkozz drága férjem! — vigasztalá őt neje. — Még szép darab szántóföldünk van. Adjuk-el felét, és szenteljük árát a' szegényeknek!“

Ekkor kiderült az örömtől Aben-Judan ábrázata, 's a' szerint tön. — És a' mint megérkezének a' Rabbik, oda nyujtá a' pénzt. Ők elvevék azt, 's mondák bucsúzáskor: „adja az ur ismét áldását reád Aben-Judan!“ — Aben-Judan pedig fölvidámodott, és ismét művelte kis földcskéjét. — Midőn egykor eke után járt, ökre gödörbe süllyedt, 's ki nem vaczkalódhatott belőle! Ekkor ő minden erejéből segíté, és fényleni látott a' gödör mélyében aranyat, ezüstöt, és drága köveket. Ez figyelmessé tevő őt; tovább ása, és legnagyobb örömeire gazdag kincset lelt; — hajlékába vivé azt, hogy nagy házát, szántóföldeket, és nyájakat vegyen, minőket egykoron birt, — 's még sokkal többet hozzá. — De a' szegényekről sem feledkezett ám meg; ismét apja lett az árváknak, és vigasztalója a' szerencsétleneknek. — Midőn pedig megjött azon idő, mikor a' Rabbik gyűjtögetni szoktak, Aben-Judant nem lelvén hajlékában, kérdezősködtek utána: hogy hol van, és mit csinál? — Ekkor felelének vidáman a' szegények: „Aben-Judan? a' jó és igazságos Aben-Judan? Látjátok ama juhokat, és marhákat? — azok Aben-Judanéi. — Látjátok e' hullámzó vetéseket, ama réteket, szőlőhegyeket, és eme házakat? — mind Aben-Judanéi! — Ki gazdagabb — ki jobb, adakozóbb nálánál?“ — „S most arra jött Aben-Judan; a' Rabbik köszönték őt, és kérdék: mit csinál? — „Imádságtok gazdag gyümölcsöt hozott — felelt ő, és elvezeté őket házába, hol nagy ajándékot nyujtott a' szegények számára. Ők pedig megmutaták neki

a' könyvet, hol a' mult évi adományok valának följegyezve, és az övé legföül állott; — ,mert — így mondák — te hasonló valál azon férfíúhoz, ki-ről Salamon mondja: „Birtokán fölü ad, és ez hozzá őt a' nagyok elejébe!“ (Sal. XIII. 16.) (Vége következik.)

Furcsaságok szemléje.

26) Egy nyitrai nagyon csudálta, hogy nálunk e' télben lószőrön fogatott a' fogoly; mert, úgy mond, az ő hazájában vasra verik.

27) Duna partján van egy falu, Ebed a' neve, mellynek lakosai minden kifakadásukat eb vagy kutyával kaeskarolingolják; nálok mindent kutya lát, kutya tud, kutya hord, kutya vesz, kutya eszik, kutya szánkóz, kutya lán-czoz; 's így szavok után azt hiszi az idegen, hogy helységökben sok kutya van.

M. I.

28) Mult napokban egy orvos tanár, kinek több év óta magyar közönség-gel levén dolga, nem csekély jártosságát nyilváníta a' magyar nyelvben; mert e' német kapta szerint: „nach Bericht zu nehmen“ illy jegyzéket irt orvosi rendeletére: „beszéd mellett bevenni.“ — Történt azonban, hogy e' napon a' betegnek sem ápolója sem vendége nem volt, kivel beszélgethetett volna; így tehát az orvosságot nem meré bevenni. A' gyógyszer foganatja felől jó reményt váró orvos ur elérkezvén betegéhez, arczpirulással hallá ettől, hogy nem le-vén kivel beszélgetnie, a' gyógyszerből még egyszer sem vehetett be, 's kény-telen volt nyavalgójával beszédbe eredvén annak saját kezével beadni az or-vosságot.

B. E. U ból.

EMLÉKMONDÁS.

É s z.

— Vet az ész, a'

Tettén bánkódó, ködleplet könnyű korára,
A' mely erőt pazarolva lefolyt: emléke piritő.

BAKSAY.

E r é n y.

Mindenek elmulnak, csak az erkölcs él maga túlkort.

HORVÁT ENDRE.

Bocsánat. — Magának az ember mindent, még legérzékenyebb meg-sértést is meghocsát; midőn másnak nemcsak a' legkisebb megbántást, de sokszor a' megbántás gyanúját, sőt némellykor legjobb akaratját sem bocsát-ja-meg.

GR. SZÉCHENYI ISTVÁN után S. KAROLINA.

Elmefuttatások. Mit nem tesznek az emberek hiúságuk kielégi-tésére!? — Egy Curtius habok árjaiba sülyeszti magát; midőn sok más vak-buzgó máglya lángjainak martalékává lesz.

Vannak emberek, kik kevélyek, hogy az emberi nemhez tartoznak: van-nak, kik szégyenlik azt. — Miért mind a' kettő?

NÉMETBŐL B. É. UJVÁRBÓL.

Szórejtvény.

Egészemet méreg által öleted,
Fej 's láb nélkül alant fel nem lelheted.

S. Karolina.

Előbbi rejtvény: „a' társaságnak 110 évet 's még 170 napot kellett volna élni, és 362.880 ebédet együtt elkölteni.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.